

Tamás Gáspár Miklós

A rendszer árnyéka

Gondolatok a Jobbikról

■ Figyelmünkre méltó, hogy – néhány bágyadt tréfán kívül – miként foglalkozott a magyar sajtó csonkolt maradéka a Vona Gábor ellen irányzott vér-, váladék-, csatornáiszap- és fekáliagejzírrel. Sehogy. Pedig ilyen és ekkora rágalomkampányt Tito egész béketáborunkat mozgósító, snájdig, össznépi leprázása óta nem látott kelet-európai ember. Ennek az ötödik dimenzióba is behatolt mocsadékfesznek a gondos kivitelezése a Nemzeti Együttműködés Rendszerének a médiaigazgatását dicséri. Ritkán esik meg, hogy egyetlen személyre több mint 40 „médiafülület” (plusz blogoszféra, plusz sok közösségi médiabugyor) nyilvánvalóan alaptalan állítások, rosszindulatú célzások és sima gyalázkodások tízezreit löje ki nem lanyhuló tüzerével éveken keresztül. Arra se nagyon akad precedens, hogy az immár lőtávolon kívülre cseszett, legyőzött ellenfél (meg minden egykori híve és szövetségese) továbbra is céltábla marad, sőt: a lejáratási stratagémák se változnak, az intenzitás se puhul. Ugyanaz a monumentális rikácsolás, ugyanaz a trágyabűz. Megvédeni olyasvalakit a rágalomokkal szemben, aki egyébként az ellenfelünk, újabb rágalomokat szül.

A jelenkori Magyarország politikai antropológiája azon alapul, hogy szerinte minden közszereplő (gyakran: minden ember) romlott és gonosz, valamennyiük indítékai között első helyen szerepel a pénzéhség, a kisebbségi érzés túlkompensálása, a testi vágyak és az uralmi téboly. Minden magasabbrendű motiváció: képzelődés vagy álszentség. Ha valaki a közéletben mindenkinek alantas indítóokokat tulajdonít – azaz „gyakorlatias”, „pragmatikus”, „szakmai” –, akkor kész sikere van. „Racionálisnak” Magyarországon a legkeserűbb székszeptiszt, a legaljasabb önzést, a legkorlátoltabb prózaiságot szokás nevezni. Itt a jó stílus „sznobság”, az igényesség „nagyképűség”, az elvhűség „fanatizmus”, a műveltség „elitizmus”, a gondolat „utópia”. (Belegondolni is lúdbőröztető, milyen keserves tapasztalatok, micsoda pokoli kudarcok és megcsalások okozzák mindezt.)

Ezért hát a közvélekedés a Vona elleni agyalágyult vádaskodások szerzőiről azt sejtíti, hogy hitvány gazemberek, egyben és ugyanakkor koholmányaikról (a gazemberek koholmányairól!) azt, hogy „van bennük valami”. A had-

járat a *pig-fucker* elvet követi: mondják valakiről nyugodtan, hogy disznótoszó, oszt próbálja megcáfolni.

A balliberális sajtó azt az álnok választ adta a Vonát homoszexuálisnak beállító hamis vádakra – a kormányzat által szponzorált szennyportálok hónapokig így emlegették a Jobbik volt elnökét: „Gaby” –, hogy „bennünket nem zavar, ha valaki meleg”. Arra nem vesztegettek szót, hogy Vona Gábor *nem* meleg, holott a jobboldali közegben ez nem mindegy. Márpedig Orbán Viktor épp ebben a homofób közegben óhajtotta a fikciós (figmentált) buzibordély illatos, puha, pink padlószőnyegébe taposni Vona Gábort.

De honnan ez a pánikhideg kanveritéktől csöpögő gyűlölet a szélsőjobboldal *másik* irányzata iránt?

Mi ez a Röhmpuccs fíling *Sturmabteilung* nélkül, mit jelent a hosszú kések piknikdeléltje?

Tükör Orbánéknak

Miután megtörtént a neoklasszikus magyar jobboldal (MDF, FKgP, KDNP, MIÉP stb.) szálamitaktikai szétmángorlása „közös kormányzás” ürügyén, a Fidesz azt hitte – tévesen –, hogy magáévá tette a jobboldalt, de ez pont fordítva történt: *Græcia capta ferum victorem cepit*, bár nem hinnők, hogy *et artes intulit agresti Latio*, ám ez mellékszál: a Fidesz lett a jobboldal.

A mai Fidesz nem a régi Fidesznek, hanem az MDF/MIÉP-nek az utódpartja, amit úgy fejezett ki a mérvadó Bayer Zsolt a minap, hogy „Csurkának mindenben igaza volt”.

És akkor – ebben az ideológiailag még ingtag helyzetben, a vérzivataros Gyurcsány-bitorkások armageddonja közepett’ – energikus rohamosztagos fiúkból, militáns diákokból megalakul a gátlástalanul antiszemita, cigányellenes, Európa-ellenes, Nyugat-ellenes, irredenta, pogány-turanista (ld. a kapcsolatot a Szürke Farkasokkal), *Aryan Brotherhood* típusú, *White Power* stílusú, autentikus fasiszta párt, félreérthetetlen náci szimpátiákkal, Evola-, Hamvas Béla-, Drábik János- és László András-idézetekkel (*don't ask*), amely mélyen lenézi a puhának és érzélgősnek tartott, félliberalis magyar nacionalizmust. Kilépne az EU-ból és a NATO-ból, kijelenti: „nem vagyunk demok-

raták” (ne feledjük, akkoriban ez még istenkáromlásnak hatott). Nem provinciális, nem magyaros – legföljebb, hogy az AfD mostani „*Bio-deutschen*” kifejezését adaptáljuk a magunk gyökértelen kozmopolita módján, BIOMAGYAR értelemben, nix Petőfi, nix Kossuth: ők dekadens liberálisok –, sőt: a „magyar” szót (*la Hongrie profonde* szokása szerint) „nem cigány” jelentésében használják, szembeállítják a „nemzetközi” karvalytökét a nemzeti vállalkozóval (*raffendes Kapital, schaffendes Kapital*) és í. t. Ami döntő: a jobbikos SA, a „Magyar Gárda” nem pusztán egyenruhás díszelgés és menetelés, hanem hamisítatlan fasiszta erőszak, illegális – persze rendőrileg elnézett – razziák nyomorúságos falvak cigány alvégén.

Ez az erőszak, amely mintegy „ráutaló magatartással” jelöli ki a nemzeti válság és nemzeti kudarc felelőseit Orbán Viktor előtt hosszú évekkel, egyfelől a judeoliberalis-judeobolsevista „eliteket”, másfelől a genetikailag alsóbbrendű mélyszegényeket és a „dolgozni nem akaró”, a szociális államtól függő, szolgalelkű, csicska csöcseléket, amelynek a lelkét megvette a szoclib Nagypáholy.

Ennek a brutálisan egyszerű fasiszta politikának a tükrében Orbán Viktor (és köre) elémelyedve és eliszonyodva ismerte föl önmagát. A Fidesz azidőt kombinálta a fasisztoid dumákat és programpontokat a hagyományos, Bethlen–Teleki-féle reakcióssággal, irredenta szentimentalizmussal, némi demokratikus-népi nacionalizmussal is, anakronisztikusan antikommunista árnyalatú Amerika-barátsággal és sok-sok biznisszel. A Jobbik azonban kezdte kimosni a lába alól a csurkista (MDF/MIÉP) bázist, elzárta előle a szélsőjobboldali egyetemi ifjúságot, és hovatovább egyedül testesítette meg a legnépszerűbb magyar (és délkelet-európai) ideológemát, *a cigányok iránti fajgyűlöletet*.

Ekkor még bőven voltak a Fidesznek – ahogy ma nevezik – „emberijogista” (ergo „jogállamista”), liberális szimpatizánsai, akik többé-kevésbé lelkesen üdvözölték a 2010-i *Machtergreifungot*, s akik az „úgy kellett, úgy kellett, káposztába hús kellett” mély politikafilozófiai tézisével búcsúztak (mint kiderült, örökre) a szociálliberális katyvasztól.

A hatalomátvételt a Jobbik által (is) lángra lobbantott radikális jobboldali dinamikának

köszönhette Orbán Viktor. Ám a Jobbik szervezetileg és ideológiailag önálló volt, nem beolvasztható, nem alárendelhető, generációsan is kontúros (fiatal, akár hajdan a Fidesz!), ráadásul gorombán szokimondó és – politikai riválisok által – megvesztegethetetlen. Nem mehetett tovább az a taktika, amellyel 2006-ig a Fidesz-politika szélsőjobbaldali-fasisztoid elemei implicitek maradtak, míg a szélsőséges csoportok beérték Orbán Viktor kacsintásával. Vona egyértelműen kimondta, amire a Fidesz vezetője csak kétértelműen célozgatott.

Itt még volt Orbán Viktornak választása.

A fasiszta veszélyre való hivatkozással elhódíthatott volna elég embert középről (bár az onnan megnyerhető többségét akkorra már megnyerte), és létrehozhatott volna nagy konzervatív tömböt, de ez Magyarországon történelmi nóvum lett volna, és nagyon kockázatos.

A másik opció, ami viszont sokaknak sikerült – Schuschniggtól II. Károly román királyig és ómoravicai dr. vitéz Imrédy Béláig –, az lett, hogy lenyomva a fasisztákat, maga mutatkozott a kellő kontextusban fasisztának (pedig valójában csak posztfasiszta – *vö. cikkemmel: A posztfasizmusról, Eszmélet, 2000. január, www.eszmelet.hu/tamas_gaspar_miklos-a-posztfasizmusrol/* –, aki nem totalitárius és nem népirtó vagy ilyesmi). A trükk nem új, de már sokszor pompásan bevált: az uralkodó osztály hagyományos, nem „mozgalmi” képviselője átveszi a radikális szélsőjobb ideológiáját és mozgalmát. Majd kitapossa a belit.

Amit a Jobbik szűk (ideológiai-mozgalmi-szertartásos-erőszakszervezeti) pázsmán művelt, azt Orbán Viktor – az alkotmányozó többség birtokában, a polgárság és a hivatalnokság támogatásával – sokkal szélesebb körben csinálta, noha tudta, hogy a MIÉP és a Jobbik örökének átvétele után a hazai burzsoázia egy része, az értelmiség és az akkor még liberális Nyugat szembe fog vele fordulni, ezért Simicska segítségével, az állam kifosztásával, számtalan államgazdasági, sőt közigazgatási-hatalomtechnikai tevékenység kiszervezésével (*outsourcing*) megteremtette a tőke-állam kontinuum saját, eredeti válfaját, fölhalmozott csak *magántermészetűnek tetsző*, de a politikai hatalomnak alárendelt, hatalmas félállami vagyont, amelyből mindent elintézhet, ha jól bánik a multikkal és a globális (főleg orosz) energiaszolgáltatókkal. Ezt a vagyont – ami a NER alapja – csak akkor tarthatja meg, ha folyamatosan hatalmon van (ez a Simicska-ügy tanulsága: ezt a vagyont se a piac, se a jog, se az állam nem őrzi, ezt tetteleg kell védeni), ezért politikai váltógazdálkodás többé nem lehetséges.

Ez a burzsoázia nélküli burzsoá osztályhatalom, ez a totális állam nélküli (és voltaképeni közigazgatás nélküli), színtisztán hatalomgyakorlásra való kváziállami szerkezet az elitpukkantó „lázas” örvén a riválisok ellen folytatott folyamatos polgárháború állama (ezért se lehet jogállam, ahhoz béke kell), amelynek nem lehetnek belföldi ellenfelei.

Pragmatikus posztfasizmus

A Jobbik erre az újszerű, hagyományos fogalmakkal nem leírható állampolitikára (amelyben a vezető a személyes rendelkezésére álló,

enyhüléshez vezette Vona Gábort. Ez volt a mélyhűtött, vákuumcsomagolásos eurofasizmus Muhipusztája, amelyet legyűrt a szívből jövő pörköltzsaft.

A pragmatikus posztfasizmus legitimé vált (lefelől Magyarországon, majd egész Európában), ám ennek a legitimációnak a palástja nem Vona Gábor, hanem Orbán Viktor vállára hullott. A menekültválság kibontakozása után már nem az volt Orbán érdeke, hogy megmutassa: nem ő a fasiszta, hanem éppen ellenkezőleg. Azt kellett megmutatnia, hogy Vona Gábor nem megbízható posztfasiszta, a megbízható – kirekesztő, rasszista, xenofób,

Fotó: Sióréti Gábor

NIX PETŐFI, NIX KOSSUTH

de formálisan nem a tulajdonában lévő vagyonnal gyakorolja a politikai uralmat és irányítja a nemzetgazdaság egy részét) klasszikus politikai módszerekkel válaszolt – balszerencséjére.

Abban a tévhitben, hogy itt még van parlamentarizmus, a Jobbik pozíciót váltott. Orbán látszólag csapdába esett: egy nácitlanított ex-fasiszta párttal folytatott küzdelemben *jobbról* csak azt a vallomást tehette szeretett nemzetének, hogy bizony ő a „fasiszta” (értsd: *nem* totalitárius posztfasiszta). De mielőtt ez explicite is megtörtént volna, megérkeztek a menekültek a budapesti Keleti pályaudvarra. Ez volt a magyar posztfasizmus legnagyobb pillanata, a nemzet mámoros-verítékes átlényegülése focihuligánná. A Diadal. „Beszarok!” – nyögdecsele elragadtatva a közönség.

Így megszülethetett a posztfasizmusnak olyan, kínos precedensekkel (holokauszt) *nem* terhelt variánsa, amely kimentette Orbánt a világnézeti küzdelemből, s elkerülhetetlenül a liberálisokkal és a baloldallal való szimbolikus

heteroszexista, Nyugat-gyűlölő, irredenta – posztfasiszta Orbán miniszterelnök úr.

Orbán tehetsége (vagy szerencsége: végső soron mindegy) abban mutatkozott meg, hogy a jobbról jövő, könnyen fatálisnak bizonyulható támadás hatására nem balra, hanem jobbra mozdult. (Ugyanezt teszi 1994 óta egyfolytában.) A kikényszerített *chassé-croisé* balra lökte a Jobbikot, teljesen reménytelen helyzetbe. Most hiába leng vissza jobbra, egykori pozíciója foglalt.

A vértelen magyar Röhm-puccs – amellyel Orbán Viktor szétzúzta a polgárőrmozgalmat és a „polgári köröket”, vagyis a hivatalos szélsőjobbaldal *mozgalmista* részét, s része volt a nem hivatalos „Magyar Gárda” folyékony pofozásában (©Rejtő), majd aztán a Jobbikot magát puhította nyereg alatt – mégse lassította le a fasisztoid dinamikát, a Dzsingisz kántól jobbra fekvő kormányzatiság futólépését a totális hatalom felé.

A *völkisch* „antikapitalizmus” nem új. „Kapitalizmusnak” a Fidesz és a Jobbik (és az LMP)

nem a kapitalizmust, hanem a szabadkereskedelmet, a szabadversenyes-piaci kapitalizmust, a „globalizmust”, a „neoliberalizmust” és a „multikat” (plusz a kozmopolita-globalista „eliteket”) tekinti – tragikus baleset: megegyezően a nackó trendhez öntudatlanul alkalmazkodó fiatal magyar baloldallal! –, mintha a védővamos, protekcionista-izolacionista, sovinszta, etatista kapitalizmus (sőt: az államkapitalizmus) *nem lenne* kapitalizmus. Ez a náci álláspontja, manapság Mr. Trump álláspontja, nálunk pedig az 1970-es évek – már akkor is full idióta – „terv” kontra „piac” vitájának korpás zakóvállú öröksége.

A nagy fordulat nem ez volt (ebben mindenki megegyezik Magyarországon, a liberálisokat beleértve, csak fordított előjellel: szerintük a „privatizáljuk a nagymamát is” programja a „demokrácia” biztosítéka). Hanem a magyarázat.

A magyarázat: SOROS.

Azáltal, hogy elfogadtatták: az emberi jogokon, a szabályozott piacon, a katonai egyensúlyon – azaz a világbékén – nyugvó világrend mögött A ZSIDÓ áll (belevetítve a francia forradalom óta kibontakozott reakciós-restaurációs-ellenforradalmi fantáziák minden elemét, az *enragé*, *sansculotte* és szocialista/kommunista osztályuralmi gyanakvással szembeállít

tott faji és komplottgyanakvás, a „szabadkőműves”, aufklárista, világpolgár, hatalomellenes értelmiséggel szembeni hidegleléses paranoia összes falhoz csavarozott metaforáját).

Így Orbán miniszterelnök úr médiakormányzása egy csapásra elfoglalta a jobboldal-szélsőjobboldal teljes terepnumát. A Jobbik kimaradt az 1989 óta legnagyobb médiasikerből, a „SOROS” elleni (ma már világméretű) mozgósításból, a társadalmon kívülinek tételzett, legfőbb és legalsó rétegek elleni keresztahjáratból, a *fehér szupremácia* antimuszlim pogrompropagandájából, az antiszemita & procionista szintézisből. Itt nem csórtak el semmit a Jobbiktól, ez Orbán úr innovációja. (Az egyetlen átvétel a „demográfiai kormányzás”: fogy a magyar, a cigány szaporodik, valamit tenni kell.) Több potens szélsőjobboldali téma nem maradt.

Ugyanakkor a Jobbik hatással volt az orbánizmusra. A „néppárti” fordulat előtti Jobbik és a mai Fidesz a *nemzetközi* szélsőjobboldalhoz tartozik, a magyar nacionalizmus hagyományos tárgyai (pl. szlovákok, szerbek, oroszok, pláne: osztrákok és horvátok) nem szerepelnek (a románok is egyre kevésbé, bár a maradék irredenta már kizárólag csak Erdélyre vonatkozik). Az *alt-right*, Thilo Sarrazin stb. nem magyarok. A rasszizmus nem nacionalizmus.

A liberálisok kinyiffantása után a konzervatívok rangvesztése és porhanyósítása következik.

A szabadkereskedő (kozopolita-liberális) és védővamos (sovinszta-reakciós) kapitalizmus ciklusainak váltakozása a válságok jótéteménye: a szélsőjobboldalnak eljött az esélye most (1945 óta először) – mivel szocializmus mint világmozgalom nincs többé, a liberáliszabadkereskedelmi kapitalizmus pedig éppen alulmarad (egy időre) –, hogy a mindekelőtt az ENSZ és intézményei által reprezentált békeművet szétrugdossa.

Európa *fuit*.

Az egyik legfontosabb társaslélektani tényező itt az, hogy joggal-e vagy se, mindenki meg van győződve róla, hogy Orbán miniszterelnök *nem hisz abban, amit mond*.

Vona Gábor volt pártelnök fölfogta: nem lehet a Fidesszel szemben szélsőjobboldalinak lenni, akármit is gondolt ő egyébként eredetileg.

De milliók hisznek abban, amit ezek az urak mondtak vagy mondanak nekik. Abban, amit vezetőik nem hisznek. Nihilista fanatizmus – ez a végeredmény.

A Jobbik a szélsőjobboldali hatalom árnyéka volt, vereségként prezentálta mindazt, amit a hatalom győzelemként. Az egész ország jobbikos, de a Jobbiknak vége.

Akciós jegyek június 30-ig 20% kedvezménnyel

ZEMPLENI FESZTIVÁL
2018 AUG. 10-19.

www.zemplenfestival.hu – www.jegy.hu

Támogatók:

#Scherer Péter

#Nézőművészeti Kft.
#Leonce és Léna
#A halottember
#Kutyaharapás
#EztRád
#Don Quijote
#A fajok eredete
#Szkéné Színház
#Ne csak láss. SzkéNézz!

szkéné
www.szkene.hu